

L'ARIC de Ripoll, cultura i política

DALMAU i FONT, Agustí; FAIBELLA i MOLINA, Xavier.
Història de l'Agrupació Ripollesa d'Iniciatives Culturals (ARIC).
 Ajuntament de Ripoll. Ripoll, 1995.

L'acte de presentació d'aquest llibre va resultar una completa síntesi d'alguns aspectes que cal destacar d'aquesta obra i de l'Agrupació Ripollesa d'Iniciatives Culturals, que tothom coneixia més per les seves sigles ARIC. L'acte de presentació del llibre fou presidit per l'alcalde de Ripoll fins les passades eleccions, Jaume Camps, per un dels representants d'aquell grup de gent que durant anys varen intentar «fer política» en el sentit més ampli de la paraula. L'acte, que fou un dels darrers presidits per l'alcalde socialista, podia haver semblat un epítafi i que era l'hora de fer història i passar a la història i donar el pas a una nova generació. Però cal recordar que el nou alcalde de Ripoll, Eudald Casadesús, també havia estat membre actiu del grup teatral de l'ARIC. Amb tot, el nombre de membres actius de l'ARIC en l'anterior equip de govern era molt superior a l'actual i això indica un canvi generacional.

Aquesta referència cal fer-la ja que l'ARIC fou, primer de tot, una entitat política. Una entitat cultural però plena de voluntat política.

En el llibre queda ben reflectit com el que es pot considerar el seu fundador i «aima mater», en Josep M. Anglada i Abadal (1934-1985), era un polític. Militant d'Unió Democràtica de Catalunya i membre fundador de l'Assemblea de Catalunya, resulta un paradigma clar de la voluntat política, del paper genuïnament polític que va tenir ARIC en la vida ripollesa i comarcal.

Però si es repassa una mica el llistat dels fundadors, membres de les juntes i socis, podríem trobar un llistat bastant complert de la vida política ripollesa: alcaldes i regidors i «caps de brot» de la vida ripollesa en molts àmbits.

El llibre que presentem constitueix un repàs molt detallat de les diferents activitats que va desenvolupar

par l'ARIC en el seus anys de forta activitat, entre 1964 i 1979, fent una divisió en tres períodes de llargària desigual: de 1963 a 1970 (naixement i primers anys de vida, amb dues parts diferenciades: 1963-1966 i 1967-1970), de 1971 a 1974 (d'apogeu) i de 1975 a 1978 (el defalliment i desgast).

Però crec que aquesta visió cronològica deixa de costat una valoració d'algunes de les activitats més capdavanteres i emblemàtiques, bàsicament el teatre (amb el Grup de Teatre Tespis) i el Cine-Club ARIC.

En aquests dos camps, la petjada deixada per l'ARIC ha estat de gran volada. En el cas del teatre, la seva influència no cal cercar-la en el nombre d'obres representades (11 obres entre 1967 i 1971) sinó en l'alta qualitat literària, teatral i artística de les obres representades (Molière, Beckett, Pedroló, Eurípides, Goldoni, Pere Quart) que va formar. I no cal oblidar els cicles de teatre Cavall Fort entre 1972 i 1977.

Les sessions de cine-fòrum, que van començar a desenvolupar-se l'any 1963, agrupades per cicles, varen crear un coneixement cultural del cinema de tots els temps que ha estat poc valorat. Cal també assenyalar que Cine-Club ARIC fou la possibilitat que a Ripoll es poguessin veure films d'art i assaig a baix nivell comercial (però no cultural) que d'altra manera difícilment haguessin pogut ser vistos. Cal destacar també les sessions anuals de 8 hores de Cinema de Terror, una autèntica festa cinematogràfica.

En tot cas estem davant un llibre que cobreix, segurament, el coneixement d'una part de la vida social ripollesa dels anys 60 i 70. Altres entitats ripolleses mereixerien tenir un estudi històric com aquest, per exemple, el Centre Excursionista o la Cooperativa Econòmica Ripollesa, per esmentar dues entitats molt diferenciades, que donarien peu a una visió calidoscòpica i més àmplia de la realitat social ripollesa. És d'esperar que l'Ajuntament de Ripoll continuï incentivant estudis semblants.

Antoni Llagostera Fernández

